

rende økonomisk udvikling, undersøgelse af landbrugs- og jordbundsforhold, folkesundhed, ernæringsforhold, anvendelsen af internationale arbejdskonventioner og en række andre sociale spørgsmål, især i de tropiske egne.

6. Ved resolution 332 nedsættes det særlige udvalg til behandling af oplysninger, der afgives i henhold til pagtens art. 73 e, for et tidsrum af 3 år. Udvalget skal som hidtil bestå af de medlemmer af De Forenede Nationer, som indsender oplysninger i medfør af nævnte artikel (Australien, Belgien, Danmark, De Forenede Stater, Frankrig, Nederlandene, New Zealand og Storbritannien) og et tilsvarende antal af medlemmer, som ikke administrerer ikke-selvstyrede områder. Ved det i denne anledning foretagne valg indvalgte, for en periode af 3 år: Ægypten, Indien, Brasilien og Sovjetunionen, for en periode af 2 år: Mexico og Philippinerne, og for en periode af 1 år: Sverige og Venezuela.

Udvalget skal træde sammen i 1950, 1951 og 1952 på et sådant tidspunkt, at det kan have afsluttet sit arbejde senest en uge før plenarforsamlingens åbning.

Denne resolution blev vedtaget med 44 stemmer, deriblandt Danmarks, medens 5 stemte imod.

7. Resolution 333 giver visse retningslinier for det ovennævnte udvalgs arbejde.

8. Resolution 334 fastslår, at det tilkommer plenarforsamlingen at udtale sig om de principper, der har ledet eller fremtidig måtte lede vedkommende medlemmer af De Forenede Nationer ved afgørelsen af, hvilke områder der omfattes af forpligtelsen til at indsende oplysninger i henhold til pagtens art. 73 e.

Denne resolution vedtoges med 30 stemmer mod 12, medens 10, deriblandt Danmark, afholdt sig fra at stemme.

9. Resolution 335 bestemmer, at alle oplysninger vedrørende ikke-selvstyrede om-

råder fremtidig skal offentliggøres på de tre arbejdsprog, og

10. Resolution 336 anmoder generalsekretæren om at holde det særlige udvalg underrettet om den tekniske bistand, der ydes disse områder af de særlige institutioner.

3. Sydvestafrika.

Spørgsmålet om Den Sydafrikanske Unions forhold til området Sydvestafrika stod igen på forsamlingens dagsorden og gav atter anledning til en heftig debat.*)

Unionen havde lovet at indsende regelmæssige beretninger til De Forenede Nationer, men var ophørt dermed, idet den påberåbte sig, at den aldrig havde været forpligtet til at indsende oplysninger, og henviste til, at de oplysninger, Unionen frivilligt havde indsendt, var blevet misbrugt til at underbygge uberettiget kritik af forholdene i Sydvestafrika.

Endvidere havde Unionen i februar 1949 ved en ensidig akt knyttet Sydvestafrika nærmere til Unionen end hidtil, og dette skridt opfattedes fra nogle sider (også enkelte i selve Unionen) som en egentlig annektion, uanset at Unionen gentagne gange officielt havde erklæret, at nyordningen ikke var ensbetydende med Sydvestafrikas indlemmelse i Unionen.

Da De Forenede Nationers prestige kunne siges i nogen grad at være sat på spil ved, at Unionen ikke alene ikke havde efterkommet tidligere plenarforsamlings-resolutioner, indeholdende opfordringer til Unionen om at afslutte en formynderskabsoverenskomst med De Forenede Nationer vedrørende Sydvestafrika, men derhos i juli 1949 havde meddelt generalsekretæren, at Unionen ikke havde til hensigt at genoptage indsendelsen af oplysninger til formynder-skabsrådet, var det et udbredt ønske hos De Forenede Nationers medlemmer at få Sydvestafrikas folkeretlige stilling fastslået ved

*) Se beretn. 1. saml. 1. del, s. 4, og 2. del, s. 60.

— 2. — , s. 52—57.

— 3. — 1. del, s. 59—60.